

POLITIPENSJONISTEN

Nummer 2/2009

Velkommen til Landsmøtet i Bergen

Side 4

“Dem som sett med makta”

Når jeg møter venner og bekjente jeg ikke har sett på en stund, spør de ofte: “Har du det bra?” Da svarer jeg som regel at jo, jeg har det bare bra, jeg har ikke noe å klage over! Det medfører en heving av øynebrynet fordi alle i Norge skal ha noe å klage over. Det er noe unorsk ikke å klage.

Jeg har med interesse fulgt den såkalte “politikrisen”, og slik jeg forstår klagerne, er det ingen entusiasme eller lojalitet til polityrket igjen i de fleste politidistriktene. Lederne er inkompetente, ressursene for små, utstyret utslitt eller ubrukelig, tjenestemennene helt på knea av overtidarbeid. At det overhodet er tjenestemenn igjen er ubegripelig. All sytingen skulle jo tilsi at alle sluttet og fant seg et annet yrke. Men stort sett fortsetter de aller, aller fleste i tjenesten – og har det tydeligvis bra.

Jeg får, og leser medlemsbladet Politiforum som fronter Politiets Fellsforbund. Jeg er noe forundret over at det er så mange innlegg og artikler av ren politisk karakter. Noen ganger kan det framstå mer som et medlemsblad for enkelte politiske partier, enn som et medlemsblad for en fagforening. Etter mitt skjønn må, og skal i særdeleshet, en fagforening som representerer arbeidstakerne i politiet, ikke velge et politisk parti. Halvdan Sivertsen sier det slik i Kjærlighetsvisa: “Men av og til når tegnan blir førr tydelig. Og dem som sett med makta gjør mæ skremt”.

Det viktige må være for oss i faglige organisasjoner at vi retter skytset mot “dem som sett med makta”, uansett hvilket parti de representerer. Å framheve et politisk mindretall med populistiske forslag som vil gi det rette resultatet, bringer oss ikke noe nærmere målet for medlemmene.

Politiets Pensjonistforbund skal på Landsmøtet i Bergen i mai vedta en Handlingsplan for de neste to årene. Hvilke konkret mål Landsmøtet bestemmer for det nye styret gjenstår å se. Det er Stortingsvalg i september. Heller ikke der kan vi spå hvem som vil ta “makta”, men det er rimelig å tro at enten blir det en sosialdemokratisk eller en borgerlig regjering. En regjering i ytterkant av den politiske dimensjonen er utenkelig i vår parlamentarisme. PPFs nye styre må spille på den banehalvdelen som kan gi mål. Den vinner som har flest mål. Målet må også være å unngå å få verken gult eller rødt kort.

Ser vi på noen av de kampsakene som er ført de årene vårt forbund har arbeidet for medlemmene, kan jeg nevne et prinsippvedtak i Stortinget i 1986 da den sittende regjeringen ville knytte utviklingen til Folketrygdens grunnbeløp. Det hadde da oppstått et betydelig etterslep som det ikke ble sagt noe om fra departementet. Representanter for pensjonistene møtte opp i Stortinget og gjorde dem oppmerksom på dette. Pensjonistene fikk tilbakebetalt 550 millioner kroner!. “Velferds-meldingen” ble lagt fram i 1994. Det resulterte i en slik veritabel reaksjon fra pensjonistenes side at Stortinget neppe hadde vært utsatt for maken. Jeg nevner honnørrabatten i 2001 som regjeringen ville oppheve og trygdeoppgjøret i 2002 der pensjonistene ville blitt årets tapere hvis ikke flertallet av Ap, SV, SP og Frp hadde støttet oss.

Dette viser at det er viktig å rette kreftene mot “dem som sett med makta”.

*Kjell R. Bjerke
fungerende forbundsleder*

POLITIPENSJONISTEN

Organ for Politiets Pensjonistforbund

Redaktør: Jørn-Kr. Jørgensen
E-post: joer-j@online.no
Telefon: 22 87 05 05

Redaksjonen avsluttet:
4. april 2009

Politiets Pensjonistforbund
Postboks 8101 Dep., 0032 Oslo
Telefon: 22 66 90 95
Telefaks: 22 70 50 87
E-post: ppf@pf.no

Besøksadresse:
Grønlandsleiret 25, 2 et., 0190 Oslo

Fast kontortid:
Mandag og onsdag 09.00 – 15.00

**Forbundsstyret i
Politiets Pensjonistforbund**

Fung. forbundsleder
Kjell R. Bjerke, Hilton 21 –
2040 Kløfta
Telefon: 63 98 10 32
Mobil: 915 43 793
E-post: k-r-bjer@online.no

Sekretær
Olav R. Haugen
Østliveien 15, 1811 Askim
Telefon: 69 88 69 89
Mobil: 952 08 588

Kasserer
Rigmor Henriksen
Lønborglien 125, 5039 Bergen
Telefon: 55 24 23 56

Styremedlemmer
Eivind Engen
Angelltrøveien 47, 7048 Trondheim
Telefon: 73 91 71 05

Tor Inge Hansen
Uranusveien 44, 9024 Tomasjord
Telefon: 77 63 03 08

Johan Omdal
Nesheimveien 2, 4050 Sola
Telefon: 51 65 16 02

Lay-out og originalarbeid:
Huset Kommunikasjon & design, Oslo

Trykk: Printservice AS – Oslo

Opplag: 3 200

“Når man är en glad pensionär”

Snart er det sol og sommer, og Politiets Pensjonistforening skal møtes til landsmøte i Bergen i slutten av mai. Intet tidspunkt kunne være bedre valgt – all værstatistikk forteller nemlig at nettopp siste halvdel av mai er den mest solrike perioden i Vestlandets hovedstad. Det er kanskje nettopp derfor Festspillene er lagt til den perioden.

Om noen få uker setter medlemmer av Politiets Pensjonistforbund hverandre i stevne i den gamle Hansastaden, og på nytt skal både Fjellveien, Ulrikstoppen og Lyderhorn besiktiges – om ikke annet så fra byens sentrum, Torvalmenningen og Fisketorget; Zachariasbryggen heter det der nede.

Mens jeg skriver dette, hører jeg på 9-timen i NRK og fra høytaleren lyder Thore Skogmans sang “Når man är en glad pensionär” – og jeg kan ikke gjøre annet enn å trekke litt på smilebåndet. Skogman synger så høytalerne nesten sprenges av glede – “...då har man glada dagar, som oss behagar...”, klinger klokkerent ut i rommet...

“Glada dagar” – er stikkordene. Det er klart at alle pensjonistdager ikke er like “glada dagar” som i det yrkesaktive livet. I eldre år går ofte alt mye langsommere, og sykdommer kan ramme. Det knugende spørsmålet – og problemet for mange – er: Hva skal jeg gjøre nå?

I snart 30 år har jeg vært tilsatt i politiet. Jeg har vært på svært mange avskjedsdag og avskjedsparoler. Jeg har møtt både glede og sorg – og noen tårer over at “nå er arbeidsdagen over”. Noen har til og med sagt: “I dette huset skal jeg aldri mer sette mine bein.” Da tenker jeg i mitt stille sinn: “Hva slags arbeidsdag har du hatt, kamerat, hva slags liv?”

Nå er det likevel slik at ikke ett liv er likt og vi har alle levd og lever ulikt, men alle vil vel fylle livet sitt med innhold, mening og minner? Og jeg tror at det er dette vi skal leve på – og for – når livets

Et meget godt eksempel på “en glad pensionär”, er tegneren Tor Wilthill som bl.a. har laget en nydelig bok med tegninger fra Oslo. I en alder av snart 80 år er han “still going strong”, og i ferd med å utgi to nye bøker. Her handler det ikke minst om et livskraftig engasjement for byer og steder – og for å bringe kulturen ytterligere fram i lyset.

høst kommer. Lykkelig er dem av oss som klarer å fortsette med livet etter at pensjonsalderen er et faktum.

Jeg hadde en god venn som het Sverre. Etter et langt liv i statens tjeneste pensjonerte han seg som ungar og flyttet til det lille landet Sri Lanka sør for India. Her fikk han nesten 15 rike år blant andre folk og kulturer, annen mat og en annen måte å leve på. Han tok det “som en mann”, og da han døde vel 80 år gammel var han rik og takknemlig.

En annen god venn som til høsten fyller 80, heter Tor. Langt over normal pensjonsalder begynte han å tegne og male

for alvor etter å ha hatt en jobb i et oljeselskap i mange år. Til nå er det blitt fire bøker – og flere er i produksjon. “Med hjertet i Oslo”, heter hans siste bok.

Både Sverre og Tor fant på noe – og de hadde og har engasjement i livet selv. De var og er det vi forstår med “en glad pensionär”. Og les om vår gamle kollega Kaare André Kopperud i denne utgaven av Politipensjonisten. Han er prototypen på gleden.

Det er utfordringen – aktiviteten og engasjementet – og forpliktelsen, så lenge helsa og livet holder!

Jørn-Kr. Jørgensen

POLITIPENSJONISTENS SPØRREKONKURRANSE:

Hvem er dette?

Politipensjonistens populære leserkonkurranse går videre. Svaret på forrige utgaves spørsmål var Solveig Bergslien. Vi fikk mange riktige svar, og premien går til Arthur H. Westersjø i Skiftun. Gratulerer! Boken om Max Manus kommer i posten.

Så spør vi kort og godt:
Hvem er dette? Det eneste tipset vi gir, er at hun har hatt stor betydning

for strafferettspleien. Vi vil vite hennes navn og hvor hun har sin opprinnelse.

Riktig svar sendes redaktøren på e-mail: joer-j@online.no eller ringes inn på kvelden til 22 87 05 05. Premien er Odd Einar Dørums selvbiografi “Ombudsmann på jobb”. Lykke til!

Hjertelig velkommen til Bergen!

På vegne av politipensjonistene i Bergen og Hordaland har jeg gleden av å ønske deltakerne til Politiets Pensjonistforbunds 12. Landsmøte, som holdes i Bergen i dagene mandag 25.5. til onsdag 27.5.2009, hjertelig velkommen.

Når forbundsstyret høsten 2007 besluttet å legge neste landsmøte til Bergen, skulle det samtidig være en gest til Magnar Myrmel som hadde planlagt å trekke seg etter 10 år som forbundsleder. Dessverre fikk Myrmel ikke oppleve dette, da han som kjent døde 16.05.08.

Selv om Bergen er Norges nest største by med ca. 252 000 innbyggere, og turister fra hele verden strømmer hertil i hundretusentall, er det forbausende mange av våre egne landsmenn som aldri har vært her. Dette har nok sammenheng med byens noe isolerte beliggenhet i forhold til resten av landet.

Først i år 2000 fikk vi veifast forbindelse østover ved åpningen av den 24 510 m lange Lærdalstunnelen, men fremdeles må vi nok vente lenge på kyststamveien som skal knytte sammen strekningen mellom Kristiansand og Trondheim. Fra gammelt av har Bergen vært sjøfartsbyen fremfor noen annen. For vestlandet med sine fjorder og fjell, var det naturlig at også tyngden av innenlandstrafikken var henvist til sjøen.

Bergen, som er omkranset av de berømte 7 fjell, ble grunnlagt i Kong Olav Kyrres regjeringstid (1066-93). I det 13. århundre ble byen Norges første virkelige rikshovedstad. Byen var frem til 1830-årene den største i landet, og en tid i middelalderen også den største i Skandinavia.

De sentrale deler av Bergen, dvs. områdene omkring Vågen og Fisketorget, rommer et utall av historiske bygninger som Bergenhus festning med Håkonshallen og Rosenkrantzårnet. Like i nærheten finner vi den mer enn 850 år gamle Maria-kirken som stadig er i bruk og de verdensberømte sjøbodene fra Hansatiden. En spasertur her – og mellom den gamle trehusbe-

byggelsen med sine hager, trapper og smug oppetter fjellsiden mot Fløyen – er intet annet enn en opplevelse. Byen har også et moderne sentrum med Torvalmenningen som det sentrale midtpunkt.

Det er vårt håp at årets Landsmøte, og de vedtak som måtte bli fattet der, vil føre til fremgang og vekst for Politiets Pensjonistforbund og dets medlemmer.

Vennlig hilsen
Aug. Johan Moldestad, leder

PROGRAM FOR LANDSMØTET I BERGEN 2009

MANDAG 25. MAI

Kl. 0900 – 1230 Registrering av delegater på Scandic City Bergen hotell, Håkonsgaten 2-7 – telefon 55 30 90 80

kl. 1400 – 1500 Landsmøtets åpning i Haakonshallen. Velkomsttale v/lokallagsleder August J. Moldestad. Minnetale v/ fung. forbundsleder Kjell R. Bjerke. Åpningstale v/ fung. forbundsleder Kjell R. Bjerke. Hilsningstaler. Arr. Politipensjonistene i Bergen og Hordaland

Kl. 1600 – 1630 Kaffe, fortsatt registrering på hotellet

Kl. 1700 – 1900 Landsmøtets konstituering. Forhandlinger

Kl. 2000 Middag

TIRSDAG 26. MAI

Kl. 0800 – 0900 Frokost

Kl. 0900 – 1200 Landsmøtets forhandlinger

Kl. 1200 – 1300 Foredrag om Pensjonsreformen v/ administrerende direktør Finn Melbø, Statens Pensjonskasse.

Kl. 1300 – 1430 Lunch

Kl. 1430 – 1630 Landsmøtets forhandlinger

Kl. 1630 – 1700 Kaffe

Kl. 1700 – 1800 Landsmøtets forhandlinger

Kl. 2000 - Festmiddag

ONSDAG 27. MAI

Kl. 0800 – 0900 Frokost

Kl. 0900 – 1100 Landsmøtets forhandlinger

Kl. 1100 – 1200 Utsjekking, avreise

Kl. 1200 Forbundsstyremøte

Veien vi går legges av Landsmøtet

Det 12. Landsmøte i forbundets historie skal behandle tradisjonelle landsmøtesaker, men også ta stilling til og beslutte nye tiltak. Landsmøtet er forbundets øverste myndighet, og når konstitusjonen er over, er det sittende styre avløst. Kineserne sier at “Den lengste marsj, starte alltid med det første skritt”. Billedlig kan vi si at forbundsstyrene alltid starter med det første skritt, men veien som skal gås er lagt av Landsmøtet.

Av fungerende forbundsleder
Kjell R. Bjerke

På Landsmøtet vil forbundsstyret legge fram en konkret sak som kan påvirke vår virksomhet, både for å gi inspirasjon og initiativ, men også for å spre informasjon og innspill til debatt. Forbundsstyret har som vist, allerede iverksatt tiltak for å utgi et nytt medlemsblad. I den forbindelse må vi se på vår økonomi etter å ha utgitt fire eksemplarer. Forbundsleder Magnar Myrmel var også redaktør av medlemsbladet. Det tok svært mye av hans verdifulle tid. Ved å knytte til oss profesjonell hjelp, som også har innsikt og er knyttet til tjenesten i politiet og justisyrkene, vil det være til stor hjelp og avlastning for styret. Forbundsstyret vil legge fram en sak som viser kostnadene sett i forhold til nytteverdien for medlemmene. Landsmøtets inviteres til vedtak som gir det nye styret både pålegg og fullmakt.

Landsmøtet i Bodø vedtok en god Handlungsplan som styret senere reviderte. Denne må Landsmøtet vurdere og behandle. En Handlungsplan skal ikke bare inneholde symboler, men også gi konkrete retninger og tiltak som bringer oss framover. Det er i

framtida også vi pensjonister skal leve! Handlungsplanen bør legge opp til at styret skal gjennomføre konkrete tiltak i den neste to års perioden. Erfaringen har vist oss at de generelle kravene til sentrale myndigheter ikke har ført til konkrete gjennomslag med mindre man står sammen. Alt fagorganisasjonsarbeid har vist oss at den gamle tesen; “Sammen er vi sterke”, også har sin gyldighet for oss pensjonister. Undertegnede er skeptisk til at noen melder seg ut av fellesskapet, og noen oppretter konkurrerende organisasjoner som ved hjelp av kjendis får stor oppmerksomhet, men ingen påvirkning. Samarbeidsavtalen med SAKO er revidert i perioden og gir oss en bedre mulighet til påvirke,

Den gangen da i Svolve

Knut Thorbjørn Jensen, Svolve

Må det være tillatt for en gammel "kontortraver" å komme til ordet i bladet for oss pensjonister.

Jeg ble ansatt i politiet i 1945, men tiltrådte 1. januar 1946 i det som var Landsvikavdelingen, først et par måneder som kontorbetjent, men så søkte jeg og fikk en stilling som midlertidig politikonstabel, etter hva som den gang ble kalt "reservekonstabel", uten politiskole. Hadde mange forskjellige oppgaver, alt fra forkynnelser av div. (etter å ha avlagt stevnevitneforsikring) til vaktoppdrag over gestapister som var vitner i forskjellige landsviksaker (abwehr-agenter). Jeg hadde egentlig mest lyst på stilling i forsvaret, og benyttet hver ferie inntil 1954 til å gjennomgå en rekke militære kurs. Sommeren 1948 fikk jeg melding om plass på politiskolen, men kom aldri dit. Ble innkalt til daværende pm og spurt om jeg ikke kunne tenke meg stilling som kontorfullmektig II, som jo den gang var bedre betalt enn politikonstabel, og i tillegg ble jeg fortalt at en eldre politikonstabel, som hadde dårligere grunnutdannelse enn meg (3-årig middelskole pluss handelsskole pluss frivillig militær opplæring) i 1939, var for ung, men lurte meg med. (Hadde en onkel som var løytnant i Alta bataljon, og var ett forbilde for meg). Så ble det kontor-tjeneste i ca. 43 år inntil jeg fratrådte i

1989 som "kontorsjef". Egentlig kom denne tittelen først 1 måneds tid etter at jeg hadde fratrådte.

Politimyndighet hadde jeg hele tiden til jeg fylte 60 år, og som følge av mine militære kurs, bl.a. "Forsvarets skyte- og vinterskole" ble jeg ofte benyttet som våpeninstruktør ved de årlige skyteøvelser.

Var egentlig litt betenkt for å søke stilling i politietaten etter bl.a. å ha blitt arrestert av Gestapo tre ganger under okkupasjonsperioden, og to av gangene ved hjelp av "norsk politi". (Fikk dessverre føle Gestapos vrede i 1942, med både fysisk og psykiske følger, men det er en annen sak).

Det jeg synes er mest interessant med min tjeneste i politietaten, er at jeg har tjenestegjort under ni politimestere og til sammen 35 andre "embetsmenn". Vi kalte jo politifullmektiger for embetsmenn, men vi viste jo at det kun var politimestre og politiinspektører som var utnevnt i statsråd.

"Tillitsbrist, utrygghet og uforutsigbarhet er våre verste fiender i livet."

(Peter Streng)

Positivt møte i Justisdepartementet

Mandag 9. februar møtte fungerende forbundsleder Kjell Bjerke og forbundssekretær Olav Haugen, i Justisdepartementet for å drøfte tilskudd etter st.prp.nr.1 post70. Vi møtte statssekretær Terje Moland Pedersen, politisk sekretær Hadia Tajik og avdelingsdirektør Evelyn Skarnes. Vi fikk framlagt våre anliggender i en god og konstruktiv atmosfære.

Som kjent er post 70 i statsbudsjettet for 2008/2009 på kr. 7.730.000,-. Vi var ikke kjent med at ca. kr. 4.000.000,- ble holdt tilbake i departementet for å dekke eventuelle søknader om midler til enkelte kriminalitetsforebyggende tiltak. Slik det ble forklart skal dette gå til organisasjoner eller andre offentlige institusjoner som iverksetter slike tiltak. Politiets Pensjonistforbund oppfatter Stortingets bestemmelser slik at det også er mulig for departementet å gi tilskudd til de tre nevnte politiorganisasjonene fra det tilbakeholdte beløpet

Stortinget har bestemt at midlene ikke

skal kunngjøres særskilt. Vi er av den oppfatning at midlene til de tre nevnte politiorganisasjonene bør fordeles etter et prinsipp fastsatt av departementet. Som opplyst fordeles i alt vesentlig midlene til de øvrige pensjonistforbund i staten etter antall medlemmer. Vi foreslo, og ba departementet vurdere, om dette også kan gjelde våre tre organisasjoner. Antydningssvis kan den totale kontingent våre medlemmene betaler i året, legges til grunn. I skrivende stund har vi ikke fått noen tilbakemelding.

KRB

men det vil sette stort krav til aktivitet fra vår side.

Vi har avtaler om samarbeid med Politiets Fellsforbund, Norges Lensmannslag, (Norsk lensmanns- og politilederslag) og Norsk Politihistorisk Selskap. Disse vil vi foreslå fortsetter, og evt. endres i takt med de ønsker partene har. Vi må også se på muligheten til å få en samarbeidsavtale med Politiembetsmennenes Landsforening og Norsk Politilederslag. Vi må kunne anta at noen av dem blir pensjonister også!

Tilbudsavtaler må gjennomgås med sikte på avtaler som er til fordel for medlemmene. Disse må alltid vurderes av det enkelte medlem, fordi det kan være mulig å oppnå bedre betingelser lokalt. Slike avtaler må ikke være bindende for medlemmene. Forsikringsavtalen er alltid et tilbakevendende tema i Landsmøtene. Alle protokoller og referater forteller dette. Vi må anta at denne saken engasjerer i den henseende at alle er interessert i den best mulige avtalen, ikke nødvendigvis at den skal avsluttes. Også her vil mengden av medlemmer som slutter seg til avtalen gi de beste fordelene. Ikke minst som tilskudd til forbundets drift.

Det bringer oss over i de økonomiske retningslinjene, budsjettet og

herunder inntektene vi kan forvente i årene framover. Vi har vært i møter med justiskomiteens medlemmer, og justisdepartementets ledelse om tilskudd etter reglene i St-prp.nr. 1 kap 440, post 70. Vi har vår bestemte oppfatning, etter å ha innhentet opplysninger fra de øvrige landsomfattende statlige pensjonistorganisasjonene, at vi i alle år er avspist med smuler. Pr. skrivende stund, (20.mars) har vi ikke fått noen tilbakemelding fra departementet. Vi kan ikke gi oss i første omgang, når Stortinget har vedtatt at det skal gis tilskudd og bevilges 7,7 mill. kroner, må det bety at departementet og Politidirektoratet følger vedtaket. Landsmøtet må ha en mening om dette.

Et landsmøte avsluttes alltid med valg. På Landsmøtet i Bodø fremmet Telemark et forslag om en raskere utskifting av medlemmene i styret. Det ble oppfattet av valgkomiteen. Det må presiseres, som jeg har innledet med, at det sittende styret er avløst ved Landsmøtets konstituering, og, som mange har hevdet i debatten om jobb i politiet, det er ingen menneskerett å bli valgt, det er Landsmøtets rett å velge.

Jeg ønsker alle lykke til med forhandlingene.

Sterk tilråding

Det er ei kjent sak at det gjennom tidene ofte har stått strid om lensmannstilsetjingar rundt om i landet, særleg i den tida kommunestyra hadde eit avgjerande ord med i laget. Ein får på mange måtar inntrykk av at folket var langt meir opptatt av kven som skulle bli lensmann i kommunen enn kven som skulle bli doktor eller prest. Det hadde kanskje samanheng med at lensmannen gjerne kunne kome frå deira eigne rekker, mens doktor og prest svært ofte kom frå embetsmannslektar utanfrå.

I Vestnes kommune var det ein lens-

mann frå 1848 til 1866 som heitte Carl Buck. Han var mildt sagt lite omtukt av sine medborgarar, og det fylgte visst nok mykje strid og ugreie med han. I alle fall ein gong var han innblanda i ei større rettssak, og han var også suspendert frå stillinga som lensmann.

Carl Buck var av god slekt, og han var m.a. i familieband både til soknepresten og amt -mannen, men om desse hjelpe han på nokon måte, veit vi lite om.

Då det i 1866 skulle tilsetjast ny lensmann, avga kommunestyret ei tiltåding som ein skal leite lenge etter å finne maken til. Her er utskrift frå møteboka til Vestnes kommunestyre frå møte 30. juli 1866:

Refereredes til avgivendes Erklæring

Skrivelse fra Romsdal Foged af 13de Ds. tilligemed 12 hoslagte Ansøgninger med Bilage om det ledige Lensmandsombud i Vestnæs.

Efterat samtlige vedkommende Dokumenter vare blevne refererede og Sagen var bleven tilstrækkelig diskuteret, afgav Kommunebestyrelsen eenstemmig sådan Erklæring:

Besættelsen af Vestnæs Lensmandsombud er af høieste Vigtighed for Vestnæs Almue: hvem den nu skal få til Lensmand er derfor et brændende Spørgsmål. Af sørgelig Erfaring har denne Almue desværre fået lært, hvormeget en ildsk og uefterrettelig Lensmand kan plage og skade den; men også fået Øinene op for, hva en brav og pålidelig

samt folkelig Lensmand har at betyde i et Herred. Når da Øvrigheden har givet Kommunebestyrelsen Anledning til at yttre sig med Hensyn til de indgivne Andragender om det ledigblevne Lensmandsombud i Vestnæs, da tillader den sig allerærbødigst at udtale ikke alene som sit eget men tillige så vidt det kunne erfares hele Vestnæs Almues eenstemmige og på fuld Røinsle støttede Ønske om at man nu måtte få Udskiftningsformand Holm beskikket til Lensmand i Vestnæs.

Og slik vart det. Utskiftningsformann Lars Holm vart tilsett som lensmann i Vestnes, og han hadde stillinga til 1890, visst nok "i fred og fordragelighet med sin Almue".

(Thorleif Marken)

"En målrettet investering i politiet til et nivå som både befolkningen og politiet ønsker, vil være lønnsomt for samfunnet. (...) Det kan bli dyrt å la være."

(Politidirektør Ingelin Killengreen i en kronikk i Aftenposten 19.6.08).

Et liv som et eventyr

Det sies om noen mennesker at de rekker å leve to liv fordi de fra "vugge til grav" rekker å ha flere yrkeskarrierer. Slik er det med Kaare A. Kopperud – et liv som politimann, et liv som diplomat og et liv som forfatter.

Kaare A. Kopperud ble i sin tid Ridder av "Den kløktige Snushane"

Kaare A. Kopperud (med x) fremst i sitt kull ved Politiskolen.

Tekst og foto: Jørn-Kr. Jørgensen

Å møte Kopperud i hans Frogner-hjem i Oslo, er som å trå over terskelen til en reise i både tid og rom. Hele kjelleretasjen og tappehuset er fylt med minner fra et langt og svært innholdsrikt liv. Sagt veldig kort: Kaare A. Kopperud har ikke kastet bort tiden. Bok om livet sitt har han også skrevet. Den heter: "Er livet et omreisende sirkus?" Han er født i 1921.

POLITIMANN

Fra 1939 til 1945 var han tilsatt ved det daværende Oslo politikammer og kom i maidagene i 1945 til Landsvikavdelingen hvor visepolitimester Henrik Meyer var sjef før senere kriminalsjef Lars L'Abèe-Lund og sammen med Reidar Bjørn-Larsen – Streken – som senere ble sjef for den såkalte "Mordkom-misjonen" ved Kriminalpolitisen.

Kopperud var en dyktig etterforsker både teknisk og taktisk, han fungerte som NK ved overbetjentens kontor, men tok seg spesielt av saker innenfor sikringstjenestens område. Dette var et arbeid som ofte ble gjort utenom ordinær arbeidstid, men Kopperud hadde det mot og den vilje som skulle til for å gjennomføre jobben – bl.a. for å overliste politikammerets nazistiske ledelse. – vi visste hvem vi kunne stole på og hvem vi kunne gå til, forteller han til Politipensjonisten.

DIPLOMAT

Etter merkantil og juridisk utdanning, kom Kopperud i 1946 over i Utenriksdepartementets tjeneste etter en periode som journalist i Norsk Telegrambyrå (NTB). Sjørett, trygderett, luftrett, helserett og sosialrett var Kopperuds juridiske spesiallemner.

Som diplomat har han vært general-konsul både i Bilbao og i Rotterdam, og

i sin bok forteller han om sine år ute. En periode var han også i Baltimore i USA foruten at han har gjort tjeneste flere andre steder – også som svensk visekonsul. Noen år var han også opplæringsleder i Utenriksdepartementet.

SALTVANN I BLODET

Det ble sagt om NRK-mannen Erik Bye at han hadde saltvann i årene. Å hevde det om Kaare A. Kopperud er kanskje å gå litt langt, men i svært lange perioder av sitt liv har han vært opptatt av sjøfolk og sjøfolks forgdobefinnende. – Sjøfolk er godtfolk, sier han.

At han elsker samvær med mennesker, kom han til nytte i møte med de mange sjøfolk i utenlandske havner som av ulike grunner måtte ha kontakt med konsulat og generalkonsulat. Sammen med sin avdøde hustru Vera, men kanskje mest på egenhånd, ble det mange samtaler med sjøfolk i fest og glede, men også i sorg og fortvilelse. Men Kopperud tok seg tid, og i boken siterer han Arnulf Øverland som i et dikt sier:

*En times omhu
for en ensom venn
har aldri noen
gitt forgjeves hen.*

For Kaare A. Kopperud ligger det en dyp sannhet i dette, ja nærmest en livsfilosofi som han lever og arbeider etter den dag i dag.

Da tiden i Utenriksdepartementet var over, gikk Kopperud inn i en stilling som spesialrådgiver i Norsk Styrmandsforening, og fikk her virkelig bruke sine juridiske kunnskaper. En lang periode arbeidet han også med ulike typer sikringstiltak om bord på ulike cruise-fartøyer. Kopperud har hatt et liv som et eventyr – som en saga med bilder på.

FORFATTER

Mangt og mye kunne å vært fortalt om denne gentlemannen, men la oss også nevne at han har et betydelig forfatter-skap bak seg. Selvbiografien er allerede nevnt. Allerede i 1969 kom hans bok om sjøforklaringer. Deretter har han gitt ut ca. 30 bøker om juridiske emner, men også en om kommunikasjon og en om risikostyring. Han har også skrevet en rekke artikler i pressen og fagpressen.

DEKORERT

Kåre A. Kopperud er dekorert for sin innsats ute- og hjemme. Høyest henger Ridderkorset av 1. Klasse av den kongelige Norske St. Olavs Orden. Høyt henger også Kommandørkorset av den Kongelige Svenska Nordsjærneorden og Kommandørkorset av Oranje-Nassauorden fra Nederland i tillegg til flere andre – bl.a. St. Halvard-medaljen som er Oslo bys høyeste utmerkelse, men for alt vi vet setter han kanskje størst pris på å bli slått til ridder av "Den kløktige Snushane" som Landsvikavdelingen ved Oslo politikammer i sin tid delte ut til dyktige etterforskere. Kopperud fikk denne da avdelingen tok avskjed med Henrik Meyer ved en fest på daværende restaurant Cecil i Oslo. Samtidig med Kopperud ble foruten Meyer, Lars L'Abèe-Lund, Tage Petterson, Herman Lunde, Ivar Svendsen og Asvor Ottersen hedret.

Håpet var at "Den kløktige Snushane" skulle bli en politidorder, men andre medaljer har overtatt – bl.a. Politiets Heders-kors (som deles ut av politidirektøren). Derfor er "Den kløktige Snushane" en anakronisme i vår moderne tid som man sjelden eller aldri ser. Den finnes visstnok bare i noen få eksemplarer.

TAKK, – tusen takk!

Et stakkars lite ord på fire bokstaver, kan to ord, ni bokstaver gi tusen ganger mer?
Nå har det nok “rabbla” for ham, tenker leseren. Kanskje han har rett.

Av Eilif Eskøy

Imidlertid er jeg dypt takknemlig, og rørt over den deltakelse som er vist meg etter nok et ulykksalig C-moment på vei ned trappene ved tunnelundergangen, Majorstua stoppested. Vått, glatt, litt lite lys.

Noen har kanskje sett min forrige uhellsrapport: “Rett på trynet”. Denne gangen gikk det verre, både med “tryne”, og resten av kroppen.

Det så slett ikke bra ut, – det var kanskje slutten.

Til alt hell gikk jeg sammen med en god venn og kollega, Thor Øhre Nilsen, – han hørte smellet i det hodet mitt traff betongen. Blod rant fra pannen, nese, og munn. Jeg var nok borte et lite øyeblikk. To voksne mannfolk tro til, hjalp Øhre, og fikk meg på en eller annen måte opp til drosjeholdeplassen. Ambulanse?

Åh, nei du, – ta drosje sa Legevakten. De to ukjente hjelperne forsvant, Øhre sørget for transporten til legevakten, og ventet til noen tok seg av meg der. Det tok tid. Jeg forøkte å få opp øynene, – nytteløst, de var “klistret” igjen. Restene av brillene lå innpakket i et blodig lommetørkle, “Skulle ikke du ha toget?” “Jeg blir,” sa Øhre.

Endelig dukket det opp en sykepleier, og en lege. Rullestol,

vask, inspeksjon, undersøkelser. “Vi må nok sy”, fastslo legen.

Over i en seng. Rene “sengerally” fra rom til rom, apparat til apparat. “Du må bli her i natt”.

Sykepleieren tok alle data. En liten bekk av blod forsvant under skjortekragen. Forsøkte å bevege armen, den ville ikke.

En engel satt på sengekanten, nynet på en sang, – orientalsk?

Det var ingen engel, men en sykepleier fra Thailand, jeg så bare noe hvitt. Høyre øye kjempet en durabelig kamp for å åpne seg, – et lite gløtt. “Vondt?” sa engelen.

Hun gjorde noe med det.

Natten ble på en måte lang, og 25te februar gikk over i 26te. Noen snakket til meg, rørte ved skulderen. Det høyre øyet åpnet seg, et par millimetre, – en av dem var legen. “Kan du se finger’n min?”

Jeg så to, – dobbeltsyn på ett øye! Teamet diskuterte, – brudd?

Klokken tikket videre. Nytt besøk.

Du må over på kjeve- og ansiktskirurgisk avdeling, Ullevål.

Drosje er bestilt.

Drosje igjen? Rullestol, og hjelp frem til drosjen.

Kroppen følte helt død, stiv og fullstendig ubrukbar.

Drosjesjåføren så lett ulykkelig ut, sikkert under 160 cm, – med fippeskjegg.

“Hva må jeg betale i egenandel?” “Du, gratis!”

Ny rullestol, flere hjelpere, inn på rom 1009! Nytt sengerally, – mange prøver og “bilder”, scanning.

Kort legevisitt. Hjem i dag?

Nye undersøkelser. Det var en blodutredelse i hjernen, ganske liten.

Ville vel bli “sugd opp”.

Tre nye leger på besøk. Pratet: brudd i os zygomaticum, og en eldre skade i os triquetrum. Tror disse legene at ikke flere enn dem kan litt latin?

En eldre skade i Pyramidebeinet, venstre hand, og alvorligere brudd i kinnbeinet under venstre øye.

En kvinnelig lege bestemte at det måtte nøyaktigere undersøkelser til.

“Du blir til lørdag!” sa hun.

Tenk det! Der lå jeg nesten på likstrå, og kunne saktens få tre dager.

Matlysten var helt vekk, gummen følte helt død, ingen følelse, men tennene ville slett ikke tygge noe.

Det var bare to av oss på et firemannsrom.

Han andre var fra Trysil. Da kjenner

du vel Bjørn Blikstad, forsøkte jeg. Gamlelensmann kjente han godt, det var nemlig naboen hans! Selv var han teknisk konsulent ved meieriet til Tine i Elverum, – de lagde pultost, – type “Løiten”.

Tøff type han der, med godt humør, – trass i alt. En sykepleier kom med mobiltelefon: “Telefon til deg.”

Det var Øhre, som fulgte opp hver eneste dag.

Lørdag, ved lunsjtid, var det bare å få på seg klær, stable seg på beina, ut i rullestol, og inn i drosje!

Tryslingen ble alene på rom 1009.

“Hils til Bjørn!” sa jeg, “jeg kjøper pultost fra Trysil når jeg kommer heim”.

En høy og slank kvinnelig drosjesjåfør. Bladde i en tykk bok.

Jeg lurte litt på hva hun lette etter.

De nye reglene fra NAV.

“Det er blitt så vanskelig,” sa hun.

Jeg greide å holde “tann for tunge”, tenk det! Heime sto svigerdatter, ventet.

Foran oss lå 4 X 18 trappetrinn, ikke heis, null krefter, og lite syn. Rekkverk, stokk, en påpasselig svigerdatter, – det tok sin tid, men annet var vel ikke å vente.

Hjemme igjen, – tre oppdrag ikke fullført, men telefonen ringer fornøyd gang på gang.

Bekymrede venner, kolleger, styremedlemmer, museumssjefer, forsvarskolleger, Forbundsleder, forbundssekretær, blomstene ruller inn.

Åse Sønju, og hennes Harald, dukket først opp, deretter var det HV-samfunnet, Øhre følger selvsagt opp, som hele tiden, KRIPOS-kollegene, som jeg egentlig skulle reist sammen med, Grini-Museets Linn, og resten av styret, klubbmester Frank Frostrud fra KRIPOS, hadde dårlig samvittighet, men det bør ikke den karen ha, han er et unicum av medfølelse og omtanke.

Et aldri så lite glimt fra spisstuebordet viser at mange tenker på meg, – og jeg er takknemlig for det, men så sitter jeg her med alt som finns av følelser, og skal uttrykke min takk.

Da er det, som jeg skrev i starten, et problem. Ett ord og fire bokstaver, TAKK, det virker så elendig lite, så derfor prøver jeg nok en gang:

– TUSEN TAKK!

Med all den takknemlighet jeg er i stand til å produsere i mitt hjerte!

Eilif!

Pensjonsreformen – en gjenganger á la “negativ effekt”

Halvor Hegtun skrev i Aftenposten 21. juli 2005 bl. annet: “Siden 1989 er Berlinmuren revet, Sovjetunionen oppløst, og norske regjeringer kommet og gått; Syse, Brundtland, Jagland, Bondevik 1, Stoltenberg 1, Bondevik 2” og nå Stoltenberg 2, har hatt negativ saken på sine regjeringsbord uten å ha tatt tak i den og løst den. I september er det nytt stortingsvalg. Den negative effekten, som ble tatt opp av pensjonistene etter lovendringen i 1989, besto helt fram til 2008 selv om Stortinget vedtok å fjerne den i 2001. I 2008 vedtok Stortinget å legge saken død. Saken verserte altså i nærmere 20 år. Den regjeringen som overtar i 2009 slipper altså å bry seg med en så viktig sak for pensjonistene.

Men en sak har versert i tre regjeringer allerede, nemlig arbeidet med pensjonsreformen som startet i 2001 da regjeringen Stoltenberg 1 nedsatte Pensjonskommisjonen. Kommisjonen la fram sin sluttrapport 13. januar 2004 som NOU 2004: Modernisert folketrygd – Bærekraftig pensjon i framtida. Bondevik 2 mannet seg ikke opp til å iverksette noen ting. Sigbjørn Johnsen var leder av kommisjonen og er født 1. oktober 1950. Han var med andre ord 51 år da han begynte. Nå i en alder av 59 er pensjonsreformen ennå ikke iverksatt for hans vedkommende! Hvis iverksettelsen av pensjonsreformen tar like lang tid som “negativ effektsaken”, blir han 71 år og altså stats- og stortingspensjonist. Bare for å sette saken i et perspektiv.

Regjeringen Stoltenberg legger stor vekt på å sikre en trygg gjennomføring av pensjonsreformen og foreslår derfor at iverksettelsen av reformen forskyves til 1. januar 2011. Dette er avklart med forlikspartene på Stortinget.

Regjeringen foreslår å skyve innføringen av ny regulering av pensjoner under utbetaling. Pensjonen vil dermed som i dag reguleres med lønnsvekst i 2010. Levealdersjusteringen foreslås gjennomført som vedtatt av Stortinget med virkning fra 2011, og regjeringen foreslår at nye opptjeningsregler for alderspensjon fases gradvis inn over ti år.

Politiets Fellsforbund (Norsk Politiforbund) PF, hadde dette som sak 5 på sitt Landsmøte på Røros 2008.

De vedtok å opprettholde sitt Landsmøtevedtak av 2007. Dessuten vedtok de flg.: “Landsmøtet konstaterer at AFI’s forskingsrapport, AFI-notat 11/08, ytterligere forsterker kravet om samordning og opprettholdelse av særaldersgrense på 60 år for polititdannet personell”.

Vårt Landsmøte bør få seg forelagt en sak med konklusjon og krav fra vårt forbund. Vedtaket kan tas i 2009. Vi bør være på banen og si vår mening om hvordan pensjonen for de yrkesaktive skal tilrettelegges i framtiden. Vi har muligheten nå til å si vår mening– før reformen tres ned over hodene på våre yrkesaktive kolleger, – og muligens også vil berøre våre medlemmer. At aldersgrensen for de yrkesaktive tjenestemennene vil øke, er det ingen tvil om. Spørsmålet er bare hva de får som kompensasjon.

Jeg vil foreslå for styret at denne saken settes på dagsorden på vårt Landsmøte i Bergen. Saken er svært viktig for en rettferdig pensjon for framtidige pensjonister.

Kjell R. Bjerke fung. forbundsleder

Oslo Politis Pensjonistforening skifter mannskap

Jon T. Kvikne og Eilif Eskøy.

Oslo Politis Pensjonistforening avholdt sitt årsmøte onsdag 11. februar 2009, kl. 18.00, i Kantinen, Politihuset, Oslo.

I årsmøte kommer en ikke utenom posten valg, det er gjennom dette valget det kan skje at veltjente tillitsmenn / kvinner "kaster inn handkledet". Valgkomiteen pløyer gjennom medlemslister, studerer, diskuterer, og kommer til et resultat.

Leder, Jon Agnar Løken døde i 2008. Nestleder, Eilif Eskøy, overtok ledelsen.

Han ble valgt ett år. Jon T. Kvikne ble valgt til nestleder for ett år.

Sekretær gjennom mange år, Åse Sønju, et arbeidsjern, som ikke gikk av veien for noe oppdrag, hadde en stund gjort det klart at hun ville trekke seg, styret håpet på et "under", men hun fastholdt sitt. Elinore Brandt ble valgt for to år i sekretærs stilling. Kasserer, Margrethe Sakshaug, også mangeårig samarbeidspartner, ønsket å trekke seg. Odd Johnsen rykket in hennes sted. Styremedlemmer ble Steinar Slåtten og Kai Egeland.

Eilif Eskøy

Elinore Brandt – foran t.v. ble valgt til sekretær.

Norsk Politihistorisk Selskap med egne hjemmesider

Norsk Politihistorisk Selskap (NPHS) har nå etablert seg med egne hjemmesider (www.norsk-politihistorie.no eller www.nphs.no). Sidene vil utvikles etter hvert som Selskapet utvikler sin virksomhet, og vil bli gjort tilgjengelig i slutten av april. Sidene er tenkt som et møtested for alle politihistorieinteresserte. Brukerident og passord vil bli tilsendt direkte til medlemmene.

Jørn-Kr. Jørgensen er hjemmesidenes redaktør, godt assistert av politipensjonistene Tore Røkke og Oddmund Dahle. Jørgensen er også ny redaktør av Politihistorisk Tidsskrift, hvor Jon Kvikne sitter i redaksjonen.

Tur til Sæterstad Gård i Hattfjelldal

Onsdag den 17. september i 2008 var mange av Mosjøen politipensjonistlags medlemmer inkl.noen med ektefelle på en tur til bl.a. Sæterstad gård i Hattfjelldal. Vi ble transportert i en liten buss tilh. Tronds bussreiser,Hattfjelldal, med start og tilbakekomst i Mosjøen.

Sæterstad gård er vakkert beliggende 400 meter over havet ved foten av Krutfjellet,og ganske nært ved Norges nest største innsjø,Røsvatn, i Hattfjelldal kommune.

Gården ligger ca. 70 km fra E6 v/Trofors, og ca. 110 km fra Mosjøen. Sæterstad gård ble i lang tid brukt som seter,men fikk fast bosetting i 1927. Naturen ved Sæterstad gård er som skapt for opplevelser, med høyfjell og våtmark,innsjøer og kulturmark, et fjellskogbelte mellom Børgefjell i sør og Nord-Norges høyeste fjell, Okstindene, i nord.

Nåværende eiere Siri Kobberrød og Knut Kastnes kjøpte gården i 1981 og startet med melkegeiter. I 1991 etablerte de landets første landbaserte oppdrettsanlegg for fjellrøye. De har også Nord-Norges første autoriserte gårdsysteri og eget mikrokraftverk. Gården kan tilby turer med og uten guide til lands og til vanns,og de har gårdsbutikk og gårdsrestaurant med spennende egenproduserte råvarer. Gården har f.t. ca. 100 melkegeiter,noen villsau, få griser og noen høns. Gårdens ysteri fikk i 1998 Nordland fylkes bygdeutviklingspris, og året etter førstepremie i en nasjonal konkurranse for småskalaproducenter. Av gårdens oppdrettsanlegg for fjellrøye-som produseres av stamfisk fra lokale fjellvann-foredles varer i form av rakfisk og varmrøkt fjellrøye. Gården er to ganger blitt tildelt Hedersprisen for Årets Rakfiskfavoritt her i landet.

Det var spennende å besøke gården, der vi spiste lunsj/middag av gårdens selvproduserte råvarer. Vi ble møtt av

gårdens eiere som ønsket hver og en av oss velkommen i et nydelig høstvær. Eierne orienterte i tur og orden om gårdens historie, og viste oss rundt på gården. Maten smakte fortreffelig, og vi hadde et både interessant og behagelig opphold på gården.

Etter gårdsbesøket kjørte vi gjennom Famnassdalen mot Sverige, en noe smal grusvei i en fjelldal, noe høyere over havet enn Sæterstad gård. Det er ca 30 km fra gården til svenskegrensen gjennom nevnte dal. Noen kilometer inn i Sverige var vi en tur innom Tarna Vilt, en spesialforretning for mange typer viltkjøtt, fisk, souvenirer, m.m., og de har kafe/restaurant (en stor kåte) som har åpent så å si alle dager. Mange av reisefølget benyttet

20.15 Der ingen skulle tru at nokon kunne bu (ttv) (4-6) Norsk dokumentarserie. Byguttene Knut Kastnes realiserte drømmen om å bli bonde da han kjøpte det avsidesliggende småbruket Sæterstad i Hattfjelldal. Han flyttet inn i halvt fælleferdige hus, han søkte etter budeie, og Siri Kobberrød fra Trondheim kom – og ble boende.

anledningen til å handle ved nevnte forretning.

Etter å ha vært i Sverige kjørte vi retning mot Hattfjelldal og Mosjøen etter mellomriksvei 73 (Krutfjellvegen), forbi Røsvatn, nevnt foran. Turen ble avsluttet i Mosjøen samme dag.

Reisefølget (14 i alt) var svært fornøyde med turen som i hovedsak ble betalt av Mosjøen Politipensjonistlag.(Sæterstad gård ble omtalt/vist i Nrk TV 1 søndag den 26.1.2009 i programmet "Der ingen skulle tru at nokon kunne bu".)

Oystein Vetleseter

Politiets Pensjonistforening Harstad på tur til Lofoten

Foreningen har i skrivende stund 49 medlemmer i aldersgruppen 57 til 91 år. Det er blitt en fast tradisjon at foreningen gjennomfører en tur for medlemmene og utflukten sammen med det årlige julebordet er populære tiltak. Turen til Lofoten ble gjennomført 11.juni 2008 fra Harstad til Lofoten. I leid buss gikk turen fra Harstad sørover langs Tjeldsundet til Gullsfjordbotn i Kvæfjord kommune. Her starter den nye delen av E-10 (Lofastveien, fastlandsforbindelsen til Lofoten) gjennom jomfruelig terreng, gjennom tunneler og over nye broer til Lofoten. Lofast del 2, (den nyeste delen) er 29,5 km lang kostet 1175 mill. kroner og ble åpnet 1.desember 2007 av dronningen og samferdselsministeren. Fra Harstad til Svolvær er avstanden 167 km og strekningen berører 9 kommuner der det til sammen bor ca 50.000 mennesker.

I Svolvær ble det tid til besøk i butikker og vandring langs kaiene. Noen besøkte

Bildetekst: Ada Olsen, Else og Terje Ravn, Gerda og Karstein Osvoll, Tor Strandskog, Olav Aabø, Arnt Einar Iversen, Inger Solberg, Beate Aabø, Hans Solberg, Jan Olsen, Anne Karin og Lars Bjørkeng.

krigsmuseet i sentrum, mens andre ruslet rundt for å bli bedre kjent i byen. Ikke langt fra Svolvær, i området nært Kabelvåg ble det et stopp ved Lofotkatedralen som er Norges største trekirke med sitteplass til 1200, og også stopp i Nyvågar der det er museer og akvarium. I tillegg til en opplevelsesrik tur var vi velsignet med sol og godt vær. Noen kaffestopp på veien ble det også tid til og det hele

ble toppet med middag i Svolvær der hovedmenyen var fisk; bokna (tørket) sei med tilbehør. Spennende og godt! En vellykket tur. Til neste år finner vi et annet reisemål, kanskje med flere deltagere.

Harstad, januar 2009
Tor Strandskog

NYTT FRA FORBUNDSKONTORET

Sol og sommer i Stavern

Som ansatt og tidligere ansatt i Justissektoren har du og din familie mulighet til et uforglemmelig sommeropphold i Stavern. I Stavern, Norges største smilehull og Norges minste by, med 200 soldager i året, varer sommeren ekstra lenge.

Justissektoren har overtatt forsvarsanlegg i Stavern og har åpent fra St.Hans til medio august og kan tilby god rom-standard til svært gunstige priser. i de tidligere kasernene på området.

Stavern er omkranset av kulturhistorie og kunstneriske inntrykk. Det finnes gallerier og utstillinger på nesten hvert gatehjørne og i løpet av sommeren avholdes over 250 arrangementer.

Det er 5 minutters gangavstand til sandstrand, tv på alle rom, internett cafe, tråløst nett på hele området, trenings-senter, badstue og utegriller samt utleie av 2 stk båt m/motor for småturer.

Er du på gjennomreise – ikke kjøp forbi, men bruk muligheten.

Bestill plass på Justissektorens Feriesenter i Stavern på tlf. 33 13 43 00 eller E-post til JKO.Stavern@phs.no, www.stavernjko.no.

- Enkelt/dobbeltrom med brunch kr. 325,- pr. person/døgn
- Familierom, 4 sengeplasser kr. 1 000,- pr. døgn. I denne prisen ligger brunch for 2 voksne. Barn 3 – 12 år betaler ½ pris for brunch.

Rommet vil være disponibelt fra kl 16.00 ankomstdagen og må forlates kl. 11.00 avreisedagen. Brunch serveres fra kl 9.00 til kl 11.00.

Vi stiller alle på samme nivå

Bjørn Langlien sendte meg en tekstmelding og spurte om jeg hadde lyst til å være med på foreningens møte onsdag 11. mars. Jeg gikk av med pensjon sommeren 2007 som 57-åring.

Av Øyvind Røen
– uerfaren politipensjonist

Jeg har aldri sett frem til å bli gammel, men jeg har sett frem til en frihet som ikke involverer personer som har behov for å "veilede og styre" voksne oppgående politifolk. Jeg har en oppfatning av at mange har et snev av de samme opplevelsene uansett på hvilke "nivå" i hierarkiet man befinner seg, men nok om det. Jeg har fått min frihet, arbeider kun med oppgaver som interesserer meg, økonomien er bra og jeg er i god fysisk form, faktisk bedre nå en da jeg gikk av.

Så var det dette med å møte på foreningsmøte. Mens jeg jobbet på Politihuset observerte jeg noen veldig gamle politifolk som møttes på kantina, det så ikke ut som om de var på vei til store

“For meg er det viktig å opprettholde kontakten med arbeidsplassen hvor jeg har hatt et arbeidsliv som svært få i andre yrkesgrupper kan sammenlignes med.”

festligheter, tvert imot. Derfor var nok ikke dette en møteplass for undertegnede. Bjørn var på jobb samme dag, og under sterk tvil fra min side ble vi enige om at jeg skulle bli med dersom han ble ferdig tidnok på jobben. Forutsetningen var at vi skulle snu i døra dersom vi ikke kjente noen.

Vi ankom ca. 20 minutter for sent, mitt under en seanse hvor ordstyreren snakket om noe alvorlig, jeg fikk ikke med meg hva det var snakk om, men det

var nok veldig trist. Jeg følte at dette ikke var det rette stedet, og antydte for Bjørn at vi burde snu. Men det var for sent, alle

de 18 medlemmene så på oss, ordstyreren stoppet opp, tok en tenkepause, og ønsket oss velkommen. Noen trodde at det var politifolk som hadde forvillet seg inn på feil møte. Det virket likevel som om de var oppriktig glade for at vi kom. De satte sammen bord og hentet stoler slik at vi ikke skulle bli sittende for oss selv.

Møtet fortsatte med at ordstyreren orienterte om et historiprojekt han var opptatt av. Jeg var mer opptatt av hvem som var der. Ved et rundt bord satt styret samlet, der var Odd Johnsen. Vi hadde en fortid sammen som stafettløpere under politi-OL i Edmonton i Canada. Vi fikk bronse foran et lag fra Hongkong. På det laget var det fire personer som var nøyaktig like, like høye og løp 200 meterne på 10-delen like fort. Sammen med ham satt Kai Egeland, en mann jeg har hatt en rekke

“Engasjer dere, statusjaget har opphørt, alle stiller på samme nivå.”

dopingkontroller sammen med i regi av Idrettsforbundet. En eldre kollega satt der også, en politimann som jeg kjørte "Maja" sammen med som midlertidig politikonstabel på Vika politistasjon. Jeg så for meg sommeren 1972, den gang damene gikk med hotpants og høye støvletter. I det vi var i ferd med å passere Møllergata 19 i den grønne Maja, fikk vi øye på et nydelig eksemplar av arten. Den eldre fulgte henne med øya og snudde hodet idet vi passerte. Det virket som om skulderpartiet hadde stivnet, dermed fulgte armbevegelsene med hodebevegelsen, og Maja traff fortuet. Det gikk bra, og jeg må innrømme at jeg skjønnte ham godt.

Møtet fortsatte med flotte snitter og kaffe. Mange var nok litt finspiste, så det ble en god del snitter til overs. Damene i foreningen serverte, og de eldre var svært opptatt av at de yngre måtte spise og ta for seg. De mente at vi fortsatt var i vekstperioden og trengte maten.

EN ARENA FOR VÅRE INTERESSER

Jeg er glad for at vi ikke snudde i døra. For meg er det viktig å opprettholde kontakten med arbeidsplassen hvor jeg har hatt et arbeidsliv som svært få i andre yrkesgrupper kan sammenlignes med. Men det er avgjørende at vi møter personer vi har jobbet sammen med. Jeg har vært heldig som med jevne mellomrom blir invitert til Seksjonen for Organisert Kriminalitet i sosiale sammenheng. Jeg er også litt engasjert i Norsk Narkotikapolitiforening. Men likevel, jeg har fått vite at noen politipensjonister sliter. Vi er med i pensjonistforeningen bl.a. for å ha en arena som kan ivareta våre interesser. Det er sikkert interessant med politihistorier fra krigen, men det er faktisk mer interessant hva som har skjedd i nærmeste fortid og hva som skjer i dag, med oss og med politiet. Det er viktig at også de 400 politipensjonistene i fra Oslo engasjerer seg, skriver litt og forteller usminket om hva de foretar seg. En del jobber mye og tjener godt, andre prioriterer familie, bor i Syden eller i Sverige av en eller annen grunn. Jeg vet at det er forfattere, riks-synsere, arbeidsnarkomane og sosialarbeidere som kan bidra med mye i denne sammenheng. Engasjer dere, statusjaget har opphørt, alle stiller på samme nivå.

Livet er som en bankkonto

En snart 90 år gammel velbalansert og stolt mann, fullt påkledd hver morgen kl. 08.00, med håret pent kjemmet og med perfekt barbering (selv om han faktisk er praktisk talt blind), flyttet til et aldershjem i dag.

Hans vel 70 år gamle kone har nettopp gått bort og gjort det nødvendig for ham å flytte. Etter mange timers tålmodig venting møtte han meg med et smil da jeg kunne fortelle at rommet hans var klart. Mens han manøvrerte gåstolen sin mot heisen ga jeg ham en liten beskrivelse av det lille rommet, inkludert de nye gardinene som var blitt hengt opp i vinduet.

‘Det er nydelig, jeg liker det’, erklærte han, med en entusiasme som ligner en 8-åring som får se sin nye hundevalp. ‘Hr. Johansen, vent til du har sett rommet sa jeg’.

‘Det har ingenting med saken å gjøre’, svarte han. ‘Lykke er noe du kan bestemme deg for i forveien. Om jeg liker rommet mitt eller ikke har ikke å gjøre med hvordan møblene er arrangert... Det er hvordan jeg arrangerer mine tanker som teller’.

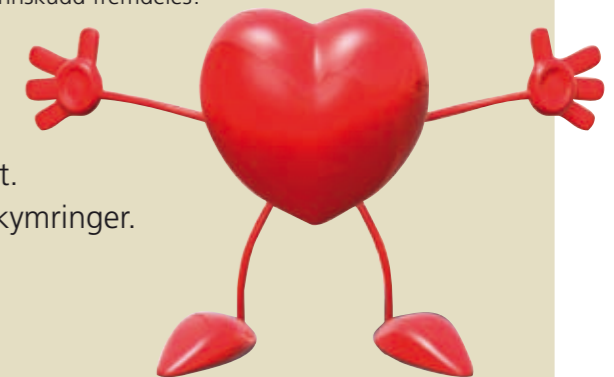
‘Jeg har allerede bestemt meg for å like det. Det er en beslutning jeg gjør hver morgen når jeg våkner. Jeg har et valg; Jeg kan bruke dagen i sengen og tenke over vanskelighetene jeg har med de delene av kroppen min som ikke lenger fungerer, eller komme meg ut av sengen og være takknemlig for de delene som funker’.

‘Hver dag er en gave, og så lenge jeg åpner mine øyne skal jeg fokusere på alle de lykkelige minnene jeg har lagret gjennom livet. Livet og høy alder er som en bankkonto. Du kan heve goder fra det du har lagret’.

Hvis jeg skal gi deg et råd, så må det være å sette inn mest mulig lykkelige minner på bankkontoen din! Takk for ditt bidrag som jeg kan fylle min konto med. Jeg gjør massevis med innskudd fremdeles!’

HUSK DISSE ENKLE REGLENE:

1. Fri ditt hjerte fra hat.
2. Fri din tanke fra bekymringer.
3. Lev enkelt.
4. Gi mer.
5. Forvent mindre.

“Jeg har brukt mye tid på å unngå å få stillinger. Det er utrolig hva folk tror jeg kan.”

(Ellen Holager Andenæs, advokat, ex-kriminalsjef m.m. i Oslo)

Returadresse:

Politiets Pensjonistforbund

Boks 8101 Dep.

0032 Oslo

NORGE P.P. PORTO BETALT

Bruk medlemsfordelene dine!

Samarbeidsavtalen mellom Politiets Pensjonistforbund og If sikrer deg som medlem 20 % rabatt på forsikring av fritidsbåt, privatbil, villa og verdisaker samt 8 % rabatt på reiseforsikring. I tillegg tilbys du en meget gunstig innboforsikring.

Samler du dessuten alle forsikringene dine i If kan du bli If Pluss-kunde og oppnå ytterligere rabatt og fordeler. Denne rabatten kommer i tillegg til den du får som medlem av Politiets Pensjonistforbund.

Vil du vite mer?
Da ringer du 02400. Husk å oppgi avtale nr. 100

Rolig, vi hjelper deg.

Arne Lycke

Arne Lycke, Risikospesialist

www.if.no Tlf: 02400

KILDE: WWW.IF.NO

nr 6834560